Р Е Ш Е Н И Е

№ 254

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 25 септември 2012 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на дванадесети септември, две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ВЕСЕЛА ГРОЗДИНСКА

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Т.М. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Антова, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №242 по описа за 2012 година на Административен съд - Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от ЕТ ***, гр. Перник срещу решение №363/11.05.2012 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №45 по описа на съда за 2012 г.

С атакуваното решение е потвърдено НП №0035864/22.11.2011 г. на Директор Офис Перник при ТД на НАП – София, издадено срещу ***, гр. Перник в качество „работодател”, за нарушение по чл. 40, ал. 1, т. 1, б.”в” от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО) във връзка с чл. 7, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), като на основание чл. 104, ал. 1 от ЗЗО е наложено административно наказание „имуществена санкция”, в размер на 4 000 (четири хиляди) лв.

Жалбоподателят твърди, че атакуваното решение е неправилно и незаконосъобразно. Заявява, че не спори по факта на извършеното от него нарушение, но че първоинстанционния съд неправилно е приложил закона, като е отказал да приеме, че нарушението е „маловажно” по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, тъй като с оглед размера на невнесените здравноосигурителни вноски определеното от административнонаказващият орган наказание, потвърдено от районния съд, се явява прекомерно завишено. В

съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява. Представлява се от адв. К.. Заявява, че поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата – Директор Офис Перник при ТД на НАП – София, се представлява от ю.к. Кирилова и възразява срещу жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура – Перник - прокурор Антова, дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, тъй като административното нарушение е с висока степен на обществена опасност, поради което решението е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от надлежна страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред касационната инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Касационният съд, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК и прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

За да потвърди процесното наказателно постановление Районен съд - Перник, въз основа на представените пред него и събрани в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства е приел за безспорно установено от фактическа страна, че жалбоподателят, в качество „работодател", е осъществил състава на административно нарушение по чл. 40, ал. 1, т. 1, б. „в" от ЗЗО, като не е внесъл по сметка на компетентната ТД на НАП – София дължимите здравни осигурителни вноски за наетите от него работници и служители по трудови правоотношения за месец юли 2011 г. Нарушението е установено от инспектор по приходите в ТД на НАП – София, ИРМ – Перник на 13.09.2011 г., в хода на извършвана проверка, съставен е акт (АУАН), въз основа на който е издадено процесното наказателно постановление (НП). Прието за факт от районния съд още е, че междувременно – до съставяне на АУАН работодателят – нарушител е изпълнил задължението си, като дължимите вноски за здравно осигуряване са внесени с платежно нареждане от дата 14.10.2011 г.

При така установеното от фактическа страна Районен съд - Перник е намерил от правна такава, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от компетентни органи, при спазване изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, без допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на жалбоподателя или опорочаващи издадения правораздавателен акт, които да съставляват основание за неговата отмяна на процесуално основание и да са пречка за произнасяне по съществото на спора.

При разглеждането на спора в неговото същество, след анализ на събрания и приложен по делото доказателствен материал и въз основа на така установеното от фактическа страна, районният съд е приел от правна такава, че вмененото на жалбоподателя нарушение по 40, ал. 1, т. 1, б. „в" от ЗЗО във

връзка с чл. 7, ал. 1 от КСО е безспорно установено от обективна и субективна страна, както и че е съответно и правилно квалифицирано, за което страните и не спорят.

Претенцията на жалбоподателя обаче, за наличие на предпоставки за приложение на чл. 28 от ЗАНН, поради малозначителност на деянието първоинстанционният съдебен състав не е приел. Постановил е, че материалният закон е приложен правилно, както при правната квалификация на деянието, така и относно необходимостта от налагане на административно наказание. Отказал е да приеме случая за маловажен, като се мотивирал със значимостта на обществените отношения, които регулира ЗЗО и факта, че невнасянето на здравни вноски пряко засяга правата на наетите работници и служители във връзка с правото им на медицинско обслужване. Не са приети доводите на наказаното лице за затруднено финансово положение, като е изтъкната липсата на доказателства.

Размерът на определеното да бъде наложено административно наказание е преценен от районния съд като правилно и справедливо определен в размер на минимума, предвиден за съответното нарушение и съобразен с правилата на чл. 27 от ЗАНН, както и достатъчен за постигане на целите на административното наказване по чл. 12 от ЗАНН.

Така постановеното решение, въз основа на фактическите заключения на първата съдебна инстанция, касационния съд смята за неправилно, като съображенията за това са следните:

Не се споделя позицията на районния съд, че случаят не подлежи на преквалификация като маловажен и че правилно е решението на административнонаказващия орган да накаже дееца.

Съгласно чл. 7, ал. 1 от КСО осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване (ДОО), които са за сметка на осигурителите се внасят едновременно с изплащането на дължимото възнаграждение или на част от него. Осигурителните вноски за здравно осигуряване се внасят едновременно с осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, съгласно правилото на чл. 40, ал. 1, т. 1, б. „в” на ЗЗО. От доказателствата по делото се установява, че състав на административно нарушение по чл. 40, ал. 1, т. 1, б. „в” от ЗЗО във вр. с чл. 7, ал. 1 от КСО е осъществен от касационния жалбоподател, по което страните и не спорят. Претенцията на жалбоподателя и пред настоящата инстанция е за наличие единствено на предпоставки за приложимост на чл. 28 от ЗАНН, предвид маловажност на осъщественото деяние.

АУАН и издаденото въз основа на него НП и в настоящия случай, както и в други от практиката на съда, отново са непрецизни откъм съдържание що се отнася до описание на нарушението и обстоятелствата по неговото извършване, конкретно по отношение на стойност на невнесените здравни осигуровки, и брой на заетите при работодателя лица. Непосочването на важни фактически обстоятелства около вмененото на работодателя нарушение е пречка за преценка наличието или не, на предпоставки за третиране на случая като маловажен по реда на

чл. 28 от ЗАНН при извършване на контрол от страна на съда. Този пропуск в някои конкретни случаи и в зависимост от приложени или не доказателства може да се третира като съществено процесуално нарушение. Прилагането пред първата съдебна инстанция в настоящия случай на документи, съдържащи данни относно невписани в акта и НП факти, може да изключи съществеността на пропуска. Ако се приеме обаче, че приложените по административнонаказателната преписка документи имат своята значимост и доказателствена стойност относно факта и елементите на процесното нарушение, то въз основа на тях, както и на останалите обстоятелства по случая, може да се направи извод относно съществото на спора – за безспорно наличие на предпоставки за третиране на нарушението като маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Внасянето на сумите в настоящия случай е следвало да се извърши на 25.08.2011 г. Дължимата и невнесена към момента на установяване на нарушението сума за здравно осигуряване, която вероятно (тъй като това не е установено безспорно пред първата съдебна инстанция) е в размер на 183.06 лв. (жалбоподателят твърди 80.00 лв.) е внесена на 14.10.2011 г., т. е. преди съставяне на акта. Този факт не е отбелязан в АУАН, но е отбелязан в процесното НП, като е упоменато още и, че нарушението се извършва за първи път. Административнонаказващият орган преди да се произнесе по преписката не е направил изследване налице ли са били предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Видно от факта на внасянето на невнесените осигуровки преди издаване на АУАН, както и от сравнително ниския размер на невнесените суми, същите са в значително по-нисък размер от този на наложената санкция, което води на извод за несправедливост и несъразмерност на наказанието спрямо извършеното нарушение. Последващото правомерно поведение на нарушителя е също индиция за занижена обществена опасност на деянието.

След като описаните обстоятелства са били известни на наказващия орган към момента на издаване на процесното наказателно постановление, те незаконосъобразно не са били отчетени като покриващи критерия за третиране на случая като маловажен. Налице е липса на проверка за наличие на предпоставки за маловажност и от страна на административнонаказващия орган, както и незаконосъобразна такава, за неприложимост на чл. 28 от ЗАНН, от страна на решаващия състав на Районен съд – Перник. Следвало е да не се налага наказание, а нарушителя писмено или устно да бъде предупреден, че за следващо такова административно нарушение ще му бъде наложено наказание. И тъй като съгласно чл. 28 от ЗАНН, неговото приложение не е оневиняване, а само освобождаване от налагане на административно наказание, то и целите на административното наказване заложени в чл. 12 на ЗАНН ще бъдат достигнати. Легалната дефиниция на понятието „маловажен случай” се съдържа в чл. 93, т. 9 от Наказателния кодекс (НК), чиито разпоредби са субсидиарно приложими в производствата по налагане на административни наказания съгласно препратката на

чл. 11 от ЗАНН. Съгласно така посочената дефиниция *„маловажен случай е този, при който извършеното деяние, с оглед липсата или незначителността на вредните последици и с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид”.*

При тези си изводи касационния съд смята, че жалбата следва да се уважи, като решението на първата съдебна инстанция ще бъде отменено не поради неотчетени съществени процесуални нарушения в хода на производството по налагане на административно наказание, а поради незаконосъобразен отказ, както на АНО, така и на съда да бъде приложен чл. 28 от ЗАНН, в който смисъл е и ТР №1 от 12.12.2007 г. на ВАС.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №363/11.05.2012 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №45 по описа на съда за 2012 г., като ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НП №0035864/22.11.2011 г. на Директор офис Перник при ТД на НАП – София, издадено срещу *** гр. Перник с ЕИК ***, в качество „работодател”, за нарушение по чл. 40, ал. 1, т. 1, б.”в” от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО) във връзка с чл. 7, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), с което на основание чл. 104, ал. 1 от ЗЗО е определено налагане на административно наказание „имуществена санкция”, в размер на 4 000 (четири хиляди) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.